

Arrest

nr. 141 087 van 16 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 20 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 oktober 2013 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) .

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 29 maart 2005, onder een andere naam, een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 11 april 2005, in antwoord op verzoekers asielaanvraag, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. De commissaris-generaal nam op 23 september 2005 de beslissing om verzoeker de vluchtelingenstatus te weigeren. Verzoeker ging tegen deze beslissing in beroep bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

1.4. Bij beslissing van 2 oktober 2006 weigerde ook de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen.

1.5. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 13 november 2006 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Via een op 12 april 2007 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van het toenmalige artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.7. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 4 februari 2008 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

1.8. Verzoeker diende via een op 5 mei 2008 gedateerd schrijven een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.9. Op 6 augustus 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers tweede aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

1.10. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 15 oktober 2008 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.11. Verzoeker diende op 2 april 2009 een tweede asielaanvraag in.

1.12. Op 25 augustus 2009 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.13. Verzoeker diende, via een 24 augustus 2009 gedateerde brief, opnieuw een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.14. Verzoeker werd op 31 januari 2011 door de correctionele rechtbank te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van een jaar.

1.15. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 16 februari 2011 de beslissing waarbij verzoekers derde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

1.16. Op 28 februari 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.17. Verzoeker diende op 13 april 2011 een derde asielaanvraag in.

1.18. Op 8 december 2011 nam de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in antwoord op verzoekers derde asielaanvraag, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.19. Bij arrest nr. 76 650 van 6 maart 2012 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.20. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 20 maart 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.21. Verzoeker diende via een op 28 januari 2013 gedateerd schrijven nogmaals een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.22. Op 5 februari 2013 nam de burgemeester van Sint-Lievens-Houtem de beslissing om verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van 28 januari 2013 niet inoverweging te nemen.

1.23. Via een op 1 maart 2013 gedateerd schrijven diende verzoeker een vijfde aanvraag om machtiging tot verblijf in.

1.24. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 30 oktober 2013 de beslissing waarbij verzoekers vijfde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker op 21 november 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer:

Naam, voornaam: [P.V.]

[...]

nationaliteit: Wit-Rusland

bij DVZ eveneens gekend als [S.V.] [...],

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 22 maart 2012.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 22 maart 2012.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 01 maart 2013.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de formele en de materiële motiveringsplicht en van de hoorplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"Uit de bestreden beslissing blijkt dat het inreisverbod is gebaseerd op artikel 74/11, § 1 eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vw.).

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid Vw. luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd"

Dienaangaande motiveert de bestreden beslissing dat een inreisverbod wordt voorzien omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de maximumtermijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. In de bestreden beslissing is geen onderzoek terug te vinden dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker, niettegenstaande verzoeker in zijn verzoekschrift om humanitaire redenen dd. 01.03.2013 had uiteengezet dat hij een relatie heeft en samenwoont met mevrouw [E.Z.] en haar kind en er derhalve een schending is van artikel 8 EVRM indien verzoeker van zijn gezin voor een lange periode zou worden gescheiden. Dit is zeker het geval wanneer er een inreisverbod wordt opgelegd voor een maximale termijn van 3 jaar, reden waarom verwerende partij de door haar opgelegde beslissing tot het opleggen van de maximumtermijn had moeten motiveren in de bestreden beslissing.

Aangezien de gemachtigde een inreisverbod heeft opgelegd voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de maximumduur van het inreisverbod, heeft de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een

inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld (zie ook arresten RvV nr. 92 111 van 27 november 201[2] en RvV nr. 104 767, dd. 31 mei 2013).

Aldus is er sprake van een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, minstens van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Daarenboven moet worden aangenomen dat ook de hoorplicht is geschonden. Het recht om te worden gehoord, waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden.

In casu staat vast dat de impact van de bestreden beslissing, alsook het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dermate is dat aan verzoeker de mogelijkheid had moeten worden gegeven om uiteen te zetten welke persoonlijke omstandigheden (met name zijn duurzame relatie met mevrouw [E.Z.] en haar kind) in rekening zouden moeten worden gebracht.

Deze plicht vloeit trouwens voort uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie gezien art. 74/11 Vreemdelingenwet een omzetting is van art. 11 van de richtlijn 2008/115/CE. Het Europees Hof van Justitie heeft dienaangaande reeds het volgende gesteld (zie HvJ, 22 november 2012, C-277/11, overweging 81-88):

"Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, Krombach, C-7/98, Jurispr. blz. 1-1935, punt 42, en 18 december 2008, Sopropé, C-349/07, Jurispr. blz. I- 10369, punt 36).

De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, Nederlandsche Banden-Industrie- Michelin/Commissie, 322/81, Jurispr. blz. 3461, punt 7, en 18 oktober 1989, Orkem/Commissie, 374/87, Jurispr. blz. 3283, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, Transocean Marine Paint Association/Commissie, 17/74, Jurispr. blz. 1063, punt 15; Krombach, reeds aangehaald, punt 42, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 36).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest Sopropé, reeds aangehaald, punt 38). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I- 5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C- 141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).

Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te

onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, Technische Universität München, C- 269/90, Jurispr. blz. 1-5469, punt 14, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging.”

4.2.1. De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verweerder heeft namelijk verwezen naar artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en aangegeven dat aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hij geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 22 maart 2012 werd betekend. Hierbij moet nog worden benadrukt dat verzoekers bewering dat verweerder niet motiveerde waarom hij opteerde voor een inreisverbod met een termijn van drie jaar feitelijke grondslag mist. Verweerder heeft namelijk uiteengezet dat voor deze termijn wordt gekozen omdat verzoeker geen enkel initiatief nam om vrijwillig gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij heeft tevens, ter staving van zijn standpunt dat verzoeker weigert een rechtsgeldig genomen beslissing te respecteren, toegelicht dat verzoeker een nieuwe aanvraag indiende om tot een verblijf te worden gemachtigd. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig, zij laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

- 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;*
- 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.*

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een verwijderingsmaatregel die hem in het verleden werd ter kennis gebracht en verweerder hem derhalve, overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, een inreisverbod kon opleggen. Verzoeker houdt evenwel voor dat er geen draagkrachtige motieven bestaan om een inreisverbod dat geldt gedurende drie jaar – de in casu door de wetgever bepaalde maximumtermijn – te verantwoorden en dat verweerder op quasi automatische wijze een inreisverbod met een maximumtermijn oplegt.

Er dient echter te worden gesteld dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, vermag rekening te houden met het feit dat de niet uitvoering van een eerder betekende verwijderingsmaatregel niet het gevolg is van een laattijdig handelen, maar voortvloeit uit de manifeste onwil van een vreemdeling om een overeenkomstig de wet genomen verwijderingsmaatregel te respecteren. Het maken van een onderscheid tussen deze twee situaties is niet onlogisch of onredelijk. Dit temeer omdat

artikel 74/11, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het inreisverbod in werking treedt de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. Verweerder kan in aanmerking nemen dat een vreemdeling die geen enkele bereidheid toont om gevolg te geven aan een verwijderingsmaatregel, manu militari uit het Rijk zal dienen te worden verwijderd wat enige tijd in beslag kan nemen, zodat het inreisverbod pas later zijn volle uitwerking zal kennen dan in het geval waarbij een vreemdeling weliswaar de hem toegekende termijn om het land te verlaten niet respecteerde, doch wel aantoonde dat hij reeds bezig was om een vertrek op korte termijn te verwezenlijken. Verzoeker stelt ten onrechte dat in casu geen rekening werd gehouden met *“de relevante omstandigheden van het geval.”*

Er moet ook worden benadrukt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet op zich geen formele motiveringsplicht aan verweerder oplegt. Voormeld artikel stelt enkel dat verweerder rekening moet houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, wat impliceert dat verweerder in aanmerking moet nemen dat in bepaalde situaties een inreisverbod verstrekken gevolgen kan hebben. Verzoeker toont echter niet aan dat verweerder gegevens buiten beschouwing heeft gelaten die hem er hadden kunnen toe brengen te beslissen tot een inreisverbod met een minder lange geldingsduur. Hij verwijst weliswaar naar het feit dat hij een relatie begon met een in België verblijvende vrouw, doch uit de aan de Raad voorgelegde stukken, waaronder een synthesesnota van 30 oktober 2013 die werd opgesteld met het oog op het nemen van de bestreden beslissing, blijkt dat verweerder dit gegeven wel degelijk in aanmerking nam. In de beslissing waarbij verzoekers vijfde aanvraag om tot verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard, die dezelfde dag werd genomen, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding daarenboven verzoekers relatie met deze vrouw ook uitdrukkelijk vermeld en besproken in het raam van de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Verweerder heeft geoordeeld dat het tweede lid van artikel 8 van de Vreemdelingenwet een inmenging in het privé- en gezinsleven toelaat om strafbare feiten te voorkomen en heeft geëst dat verzoeker reeds strafrechtelijk werd veroordeeld wegens ernstige feiten. Verweerder wees er tevens op dat verzoeker geen poging ondernam om conform artikel 10 van de Vreemdelingenwet tot een verblijf te worden toegelaten en dat hij nog altijd kan vragen om het inreisverbod op te heffen indien humanitaire redenen dit in de toekomst zouden kunnen verantwoorden. Het is ook niet kennelijk onredelijk om in voorliggende zaak de relatie die verzoeker heeft met een in België verblijvende vrouw niet als een omstandigheid te beschouwen die verweerder er had dienen van te weerhouden om een inreisverbod op te leggen of als een omstandigheid die ertoe had moeten leiden een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur te voorzien. Verzoeker wist immers dat hij illegaal in het Rijk verbleef en het grondgebied diende te verlaten toen hij deze relatie opstartte en er blijkt niet dat hij deze relatie enkel in België kan verderzetten.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.2.3. Het feit dat verzoeker ingevolge de bestreden beslissing gedurende een bepaalde tijd niet met zijn vriendin en haar kind zal kunnen samenleven in België laat op zich niet toe te concluderen dat verweerder de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM heeft miskend. Uit voormelde verdragsbepaling kan immers geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756) en verzoeker, die nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd, toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden vastgesteld.

4.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.5. Inzake de aangevoerde schending van de hoorplicht moet allereerst worden gesteld dat verzoeker herhaalde malen de kans kreeg om zijn situatie aan verweerder uiteen te zetten in het raam van verscheidene asielaanvragen en van aanvragen om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en verweerder de bestreden beslissing pas nam nadat de bevoegde instantie had geoordeeld dat hij

geen nood had aan een beschermingsstatus en na zijn aanvragen om machtiging tot verblijf te hebben behandeld. Hij kan dan ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat hij zijn argumentatie niet kon ter kennis brengen aan verweerder alvorens deze de bestreden beslissing nam en dus onvoldoende werd gehoord. De hoorplicht houdt ook niet in dat een vreemdeling nogmaals in staat moet worden gesteld om zijn standpunt kenbaar te maken omtrent een te nemen verwijderingsbeslissing indien hij reeds naar behoren en daadwerkelijk zijn visie kenbaar kon maken inzake het al dan niet rechtmatig karakter van zijn verblijf (cf. mutatis mutandis HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 60).

Er moet ten overvloede worden geduid dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat hij verweerder nog bijkomende inlichtingen hadden kunnen verschaffen die verweerder er had kunnen van weerhouden een inreisverbod op te leggen. Hij toont dan ook niet aan dat hij enig belang heeft bij het aanvoeren dat de hoorplicht werd miskend bij het nemen van de bestreden beslissing.

4.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

G. DE BOECK